

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/26/2019
Identifikačné číslo spisu:	1214206160
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1214206160.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Pozemkové spoločenstvo komposesorátu a urbáriátu Šalková, so sídlom v Banskej Bystrici, Hronská 191, IČO: 42 188 652, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Rosina, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Kukučínova 20, IČO: 47 246 731, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 44/a, zastúpenej Advokátskou kanceláriou ECKER-KÁN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Námestie Martina Benku 9, IČO: 35 886 625, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19 C 75/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2018, sp. zn. 3 Co 311/2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. marca 2015, č. k. 19 C 75/2014-359 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 269.199,80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,7 % ročne od 21. júla 2013 do zaplatenia a zaplatiť náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti. Mal za preukázané, že Obvodný Banský úrad (ďalej tiež „OBÚ“) Banská Bystrica rozhodnutím z 9. augusta 2010 povolil organizácii KVEST s.r.o. likvidáciu časti lomu K. v kat. území K., ktorá činnosť sa mala vykonávať na pozemku parcela registra C, č. XXXX/X, kat. územie K., zapísaného na LV č. XXX vo vlastníctve Urbárskej spoločnosti, pozemkové spoločenstvo v Banskej Bystrici - časť Majer, s ktorou mala organizácia vyriešené strety záujmov v podobe nájomnej zmluvy o prenájme pozemkov do 31. decembra 2020. Napriek tomu, že žalobca oznámil OBÚ Banská Bystrica listom zo dňa 26. februára 2010 svoj vznik a označil parcely, ktoré začal obhospodarováť, vrátane rozhodnutím dotknutých parciel, správny orgán ho nepribral do konania, odignoroval jeho vznik a existenciu, za situácie, keď spoločnosť KVEST s.r.o. s ním ako s dotknutou osobou podľa § 28 zákona č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva (ďalej len „zákon č. 44/1988 Zb.“) nemala vyriešený stret záujmov. Dobývaním bol totiž dotknutý aj pozemok parcela registra E č. XXX kat. územie K., v ktorom bol zahrnutý aj pozemok parcela registra C, č. XXXX/X vo vlastníctve žalobcu,

ktorú skutočnosť mal súd prvej inštancie preukázanú z listu OBÚ Banská Bystrica zo dňa 17. augusta 2011. Nezákonnosť úradného postupu OBÚ Banská Bystrica a jeho rozhodnutia zo dňa 9. augusta 2010 potom spočívala v opomenutí pribrať žalobcu za účastníka konania o povolenie likvidácie časti lomu a o dobývanie v rámci dotáženia časti ložiska nevyhradeného nerastu v lome K. - D., hoci bol výkon ťažby povolený na pozemkoch vo vlastníctve jednotlivých členov žalobcu, ktorí na neho delegovali výkon vlastníckeho práva. Ak by poškodený žalobca bol pribratý do konania, nesúhlasil by s dobývaním nevyhradeného nerastu na svojich pozemkoch a nebola by mu vznikla žiadna škoda. Obvodný banský úrad Banská Bystrica bol povinný preskúmať zodpovedným spôsobom celý proces povolenia ťažobnej činnosti pre spoločnosť KVEST s.r.o., vrátane toho, ktoré všetky subjekty môžu byť jeho rozhodnutím dotknuté. Pokiaľ by takto postupoval, zistil by, že dobývaním bude dotknutý aj pozemok parcela registra E, č. XXX. v kat. území K., zahrňujúci aj pozemok parcela registra C, č. XXXX/X. vo vlastníctve žalobcu. Súd prvej inštancie následne vyvodil, že OBÚ Banská Bystrica nezákonným spôsobom zasiahol do vlastníckeho práva žalobcu nielen tým, že ho nepribral do konania ako jeho účastníka, ale aj tým, že bez jeho vedomia a súhlasu povolil dobývanie nevyhradených nerastov na jeho pozemkoch, čím mu v zmysle § 5 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 a § 12 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákona č. „514/2003 Z.z.“) spôsobil škodu. Škoda pritom predstavovala hodnotu vyťaženého dolomitického vápenca na pozemkoch žalobcu, bez jeho súhlasu, ktorej výšku súd prvej inštancie ustálil na základe znaleckého posudku vypracovaného X., znalcom z odboru Ťažba - ložisková geológia, sumou 269.199,80 eura. Pokiaľ žalovaná v konaní spochybnila objem vydobytého nerastu, súd prvej inštancie poukázal na tzv. Generálny technický projekt odstrelu zo dňa 21. apríla 2008, z ktorého vyplynulo, že v období rokov 2008 až 2011 bol vykonaný jediný odstrel, a to dňa 28. októbra 2011, povolený rozhodnutím OBÚ Banská Bystrica zo dňa 21. apríla 2008, č. 730-1256/2008, pri ktorom explodovali všetky nálože. Súdny znalec mohol preto pri vyčíslení hodnoty odťaženej suroviny vychádzať z údajov o odťažbe vydobytého nerastu v období od 28. októbra 2009 do 20. novembra 2012. Súd prvej inštancie konštatoval aj existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, ktorá spočívala v tom, že pokiaľ by OBÚ Banská Bystrica pribral žalobcu do konania, žalobca by v rámci uplatnenia svojich vlastníckych práv nedal súhlas na ťažbu na jeho pozemkoch, a ak by aj taký súhlas dal, trval by na uzatvorení riadnej nájomnej zmluvy, pričom vyplateným nájomným by kompenzoval stratu vzniknutú ťažbou. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi spolu s istinou aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, počnúc odo dňa 21. júla 2013, kedy žalobca obdržal odmietavé stanovisko žalovanej na predbežné prejednanie náhrady škody. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 31. mája 2018, sp. zn. 3 Co 311/2015 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovanej priznal plnú náhradu trov celého konania. Na rozdiel od súdu prvej inštancie predmetné rozhodnutie OBÚ Banská Bystrica vyhodnotil tak, že nespĺňa charakter nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko nebolo ako právoplatné zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Pripomenul, že rozhodnutie vydané príslušným orgánom vo veci preskúmania nezákonnosti iného rozhodnutia je pritom pre súd konajúci o náhrade škody záväzná, a tento musí vychádzať zo zistenia nezákonnosti príslušným orgánom, resp. musí sa držať jeho výroku, že napadnuté rozhodnutie nie je nezákonné. Súd rozhodujúci o zodpovednosti štátu za škodu nemôže sám otázku zákonnosti rozhodnutia v žiadnom smere preskúmať a poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 3. októbra 2011 sp. zn. 6 Cdo 250/2010. Mal za preukázané, že označené rozhodnutie OBÚ Banská Bystrica nebolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom, a preto od neho nemožno vyvodzovať akúkoľvek zodpovednosť žalovanej za prípadnú škodu. Za nezákonné rozhodnutie nemožno považovať ani list OBÚ Banská Bystrica zo dňa 17. augusta 2011 (č. 1. 22 spisu), ktorý mal preukazovať pochybenie správneho orgánu, spočívajúce v nepribratí žalobcu do konania ako jeho účastníka, ktorý list nemal charakter rozhodnutia vydaného v správnom konaní, nakoľko nespĺňal náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Uzavrel, že súd prvej inštancie právne nesprávne vyhodnotil splnenie hneď prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to

existenciu nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia OBÚ Banská Bystrica. Keďže na vyvodenie zodpovednosti voči štátu je potrebné kumulatívne splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, absencia čo len jednej z nich, vedie nevyhnutne k zamietnutiu žaloby žalobcu. Za tohto stavu odvolací súd nepovažoval za potrebné skúmať splnenie ďalších zákonných predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a hodnotiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie v otázke existencie škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a tvrdeným nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, aj keď nesprávnosť právneho posúdenia týchto podmienok zodpovednosti za škodu bola predmetom odvolania žalovanej. Dôvodnosťou týchto námietok by sa odvolací súd totiž zaoberal, pokiaľ by dospel k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu. Dodal, že žalobcovi doposiaľ žiadna škoda nevznikla, hoci súd prvej inštancie považoval za škodu hodnotu dolomitického vápenca vyťaženého bez súhlasu žalobcu na jeho pozemkoch. Pokiaľ predmetná organizácia bez jeho súhlasu vyťažila dolomitický vápenec v určenom množstve a hodnote, vzniklo jej na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinná mu vydať podľa ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd poukázal na dlhodobú a relatívne ustálenú súdnu judikatúru, podľa ktorej nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v civilnom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal. Ak má strana sporu pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda jej ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 165/2012). O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas podaným dovolaním žalobca, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď súdy vec nesprávne právne posúdili, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Uviedol, že rozhodnutia všeobecných súdov ako aj ústavného súdu, na ktoré poukázal odvolací súd vo svojom odôvodnení riešili úplne iný skutkový stav ako v prejednávanom prípade, kde nedošlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany spoločnosti KVEST s.r.o., a teda hneď prvá podmienka nebola splnená, nakoľko rozhodnutie na základe ktorého bola ťažba vykonávaná nebolo zrušené. Vytýkal, že OBÚ Banská Bystrica nepríbral žalobcu za účastníka konania. Ak by bol do konania pribratý, tak by nevznikla škoda. Poukázal na ustanovenie § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Trval na tom, že škodou je hodnota vyťaženého dolomitického vápenca, ku ktorému vyťaženiu došlo bez súhlasu žalobcu na jeho pozemkoch. Obvodný banský úrad jednoznačne prekročil svoje právomoci, keď nepriznal žalobcovi právo byť účastníkom konania. Navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

4. Žalovaná navrhla dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných pred účinnosťou nového civilného procesného kódexu CSP viackrát uviedol (sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie aj podľa novej

právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnú, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

12. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli, v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priečiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3 Cdo 6/2017).

13. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá v prvom rade formuláciu

právnej otázky a zároveň, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od predošlej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takého rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

14. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

15. Z dovolania v danom prípade nie je zjavné, akú právnu otázku dovolateľ chce riešiť, keď túto jasne nekonkretizoval, a tak následne ani dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či táto právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená alebo nie.

16. Dovolateľ ako dovolací dôvod uviedol § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a výslovne aj uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolací súd vychádzal z obsahu dovolania, pričom mu nebolo zjavné, akú dovolaciu otázku má dovolateľ na mysli. Poukázal na to, že odvolací súd vo svojom odôvodnení riešil úplne iný skutkový stav ako v prejednávacom prípade, kde nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, vytýkal, že OBÚ Banská Bystrica nepribral žalobcu za účastníka konania a ak by ho bol pribral, tak by nevznikla škoda. Poukázal na § 6 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody, trval na tom, že škodou je hodnota vyťaženého dolomitického vápenca, ku ktorému vyťaženiu došlo bez súhlasu žalobcu na jeho pozemkoch a teda obvodný banský úrad jednoznačne prekročil svoje právomoci, keď nepriznal žalobcovi právo byť účastníkom konania.

17. Za týchto okolností dovolací dôvod nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP, a teda žalobca žiadnym spôsobom nevyargumentoval existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, ktorý v dovolacom prejave uviedol. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

18. Najvyšší súd konštatujúc danosť dôvodov pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ CSP, dovolanie žalobcu odmietol.

19. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.